

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועת הפקדון		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
שבועת הפקדון כיצד? תן לי פקדון שיש לי בידך כו'.											לח.
כלל - אינו חייב אלא אחת, פרט - חייב על כל אחת ואחת, דברי ר"מ	תנו רבנן: [רבי מאיר]										לח.
שבועה לא לך ולא לך - חייב על כל אחת ואחת	רבי יהודה:										לח.
לא לך ולא לך ולא לך שבועה - חייב על כל - אחת ואחת	רבי אליעזר:										לח.
עד שיאמר שבועה לכל אחת ואחת.	רבי שמעון:										לח.
כללו של רבי מאיר פרטו של רבי יהודה, כללו של רבי יהודה פרטו של רבי מאיר	רב יהודה אמר שמואל:										לח.
הכל מודים בולא לך שהוא פרט, לא נחלקו אלא בלא לך, שרבי מאיר אומר: פרט, ורבי יהודה אומר: כלל, ואיזהו כללו של ר' מאיר? שבועה שאין לכם בידי.	רבי יוחנן:										לח.
במאי קמפלגי?											לח.
שמואל דייק מברייטא, ור' יוחנן דייק ממתניתין.											לח.
שמואל דייק מברייטא, מדקאמר רבי יהודה: ולא לך פרטא הוי, מכלל דשמעיה לר' מאיר דאמר: כללא הוי, ואמר ליה ר' יהודה: פרטא הוי	[שמואל]										לח.
תרווייהו לר' מאיר פרטא הוי, ואמר ליה רבי יהודה: בולא לך מודינא לך, בלא לך פליגנא עלך.	ור' יוחנן אמר:										לח.
ושמואל?											לח.
עד דאודי ליה אודויי, לפלוג עליה איפלוגי.	[שמואל]										לח.
ורבי יוחנן דייק ממתניתין, מדקאמר ר' מאיר: שבועה שאין לכם בידי כללא הוי, מכלל דולא לך פרטא הוי, דאי סלקא דעתך ולא לך כללא הוה, אדמשמע לן שבועה שאין לכם בידי, נשמעינן שבועה לא לך ולא לך ולא לך, כל שכן שבועה שאין לכם בידי.	[רבי יוחנן]										לח.
כל האומר ולא לך, כאומר שבועה שאין לכם בידי דמי.	ושמואל אמר:										לח.
לא לך ולא לך ולא לך	תנן:										לח.
תני: לא לך.											לח.
תן לי פקדון ותשומת יד וגזל ואבידה	ת"ש:										לח.
תני: תשומת יד גזל ואבידה.											לח.
תן לי חטין ושעורין וכוסמין	ת"ש:										לח.
תני: שעורין כוסמין.											לח.
והאי תנא כל הכי שביש תני ואזיל?											לח.
אלא, הא מני? רבי היא											לח.
לא שנא כזית כזית, ולא שנא כזית וכזית - פרטא הוי.	דאמר: [רבי]										לח.
אפילו חטה ושעורה וכוסמת - חייב על כל אחת ואחת	תא שמע מדידה, ר' מאיר:										לח.
תני: חטה ושעורה כוסמת.											לח.
מאי אפילו?											לח.
אפילו חטה בכלל חטין, ושעורה בכלל שעורין, וכוסמת בכלל כוסמין.	רב אחא בריה דרב איקא:										לח.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועת הפקדון		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
תן לי פקדון ותשומת יד גזל ואבידה שיש לי בידך כו'.											לח.
תן לי חטין ושעורין - א"ר יוחנן: פרוטה מכולם מצטרפת.	[רבי יוחנן]										לח.
פליגי בה רב אחא ורבינא											לח.
אפרטי מיחייב, אכללי לא מיחייב	חד: [רב אחא/ורבינא]										לח.
אכללי נמי מיחייב.	וחד: [רב אחא/ורבינא]										לח.
הרי כאן חמש עשרה חטאות	והתני ר' חייא:										לח.
ואם איתא, עשרים הויין											לח.
האי תנא, דפרטי קא חשיב, דכללי לא קא חשיב.											לח.
הרי כאן עשרים חטאות	והא תני רבי חייא:										לח.
ההיא, אפקדון ותשומת יד וגזל ואבידה.											לח.
הוי חמשה תובעין אותו, ואמרו לו תן לנו פקדון תשומת יד וגזל ואבידה שיש לנו בידך, אמר לאחד מהן שבועה שאין לך בידי פקדון תשומת יד וגזל ואבידה ולא לך ולא לך ולא לך, מהו? אחדא מיחייב, או דלמא אכל חדא וחדא מיחייב?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:										לח.
הרי כאן עשרים חטאות	תא שמע, דתני רבי חייא:										לח:
היכי דמי?											לח:
אי דפריש											לח:
רבי חייא מנינא אתא לאשמועינן?											לח:
אלא לאו דלא פריש, ושמע מינה: פרטא הוי.											לח:
אנסת ופתית את בתי כו'.											לח:
מאי טעמא דרבי שמעון? הואיל ועיקר קנס הוא תובע.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:										לח:
משל דרבי שמעון למה הדבר דומה? לאדם שאמר לחבירו תן לי חטין ושעורין וכוסמין שיש לי בידך, אמר לו שבועה שאין לך בידי חטין, ואשתכח דחטין הוא דלית ליה, הא שעורין וכוסמין אית ליה - דפטור, דכי אשתבע אחטין - אקושטא משתבע.	רבא:										לח:
מי דמי? התם בחטין קא כפר ליה, בשעורין וכוסמין לא קא כפר ליה, הכא בכולה מילתא הוא דקא כפר ליה, הא לא דמיא אלא לאומר לחבירו תן לי חטין ושעורין וכוסמין שיש לי בידך, שבועה שאין לך בידי כלל, ואשתכח חטין הוא דלית ליה, הא שעורין וכוסמין אית ליה - דמיחייב	אמר ליה אביי:										לח:
לדברי רבן שמעון - קנס הוא תובע ולא בושת ופגם, לדברי חכמים - אף בושת ופגם הוא תובע.	אלא כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:										לח:
במאי קא מיפלגי?											לח:
לא שביק איניש מידי דקיץ ותבע מידי דלא קיץ	רב פפא, ר"ש סבר:										לח:
לא שביק מידי דכי מודה ביה לא מיפטר, ותבע מידי דכי מודה ביה מיפטר.	ורבנן סברי:										לח:
הדרן עלך שבועת הפקדון											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מבאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוק proof-ראיה
---	--

שבועות-שבועות הדינים		Talmud Navigator													מ	א
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	ה	ו	ז		
שבועת הדינים. הטענה שתי כסף, וההודאה בשוה פרוטה, ואם אין ההודאה ממין הטענה - פטור.																לח:
כיצד?																לח:
שתי כסף לי בידך, אין לך בידי אלא פרוטה - פטור. שתי כסף ופרוטה לי בידך, אין לך בידי אלא פרוטה - חייב.																לח:
מנה לי בידך, אין לך בידי - פטור מנה לי בידך, אין לך בידי אלא חמשים דינר - חייב.																לח:
מנה לאבא בידך, אין לך בידי אלא נ' דינר - פטור, מפני שהוא כמשיב אבידה.																לח:
מנה לי בידך, אמר לו: הן, למחר אמר לו: תנהו לי, נתתיו לך - פטור, אין לך בידי - חייב.																לח:
מנה לי בידך, אמר לו: הן, אל תתנהו לי אלא בעדים, למחר אמר לו: תנהו לי, נתתיו לך - חייב, מפני שצריך ליתנו בעדים.																לח:
ליטרא זהב יש לי בידך, אין לך בידי אלא ליטרא כסף - פטור																לח:
דינר זהב יש לי בידך, אין לך בידי אלא דינר כסף וטריסית ופונדיות ופרוטה - חייב, שהכל מין מטבע אחת.																לח:
כור תבואה לי בידך, אין לך בידי אלא לתך קטנית - פטור																לח:
כור פירות לי בידך, אין לך בידי אלא לתך קטנית - חייב, שהקטנית בכלל פירות.																לח:
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	[חכמים]															לח:
מחייב.	רבן גמליאל:															לח:
הטוען לחבירו בכדי שמן והודה לו בקנקנים - אדמון אומר: הואיל והודה לו מקצת ממין הטענה ישבע	[אדמון]															לח:
אין ההודאה ממין הטענה	חכמים:															לח:
רואה אני את דברי אדמון.	אמר רבן גמליאל:															לח:
טענו כלים וקרקעות, והודה בכלים וכפר בקרקעות, בקרקעות וכפר בכלים - פטור, הודה במקצת הקרקעות - פטור, במקצת הכלים - חייב, שהנכסים שאין להן אחריות זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן.																לח:
אין נשבעין על טענת חרש שוטה וקטן, ואין משביעין את הקטן, אבל נשבעין לקטן ולהקדש.																לח:
היכי משביעין ליה?																לח:
משביעין אותו בשבועה האמורה בתורה, דכתיב: (בראשית כ"ד) ואשביעך בה' אלהי השמים.	רב יהודה אמר רב:															לח:
כמאן? כרבי חנינא בר אדי	רבינא לרב אשי:															לח:
בעינן שם המיוחד	דאמר: [רבי חנינא בר אדי]															לח:
אפי' תימא רבנן	אמר ליה: [רב אשי]															לח:
בכינוי	דאמר: [רבנן]															לח:
ונפקא מינה - צריך לאתפוש חפצא בידה, וכדרבא																לח:
האי דיינא דאשבע בה' אלהי השמים, נעשה כמי שטעה בדבר משנה וחוזר.	דאמר רבא:															לח:
האי דיינא דאשבע בתפלין, נעשה כמי שטעה בדבר משנה וחוזר.	ואמר רב פפא:															לח:
והלכתא כוותיה דרבא, ולית הלכתא כוותיה דרב פפא.																לח:

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

שבועות-שבועות הדיינים		Talmud Navigator										א
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ה	ט	ו	ז	ח	ט	י	
הלכתא כוותיה דרבא, דהא לא נקיש חפצא בידיה ולית הלכתא כוותיה דרבא, דהא נקיש חפצא בידיה.												לח:
שבועה מעומד, תלמיד חכם - מיושב.												לח:
שבועה בספר תורה, תלמיד חכם - לכתחלה בתפלין.												לח:
שבועת הדיינים אף היא בלשונה נאמרה	ת"ר:											לח:
אומרים לו: הוי יודע, שכל העולם כולו נודעזע בשעה שאמר הקב"ה בסיני (שמות כ') לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא.												לח:
וכל עבירות שבתורה נאמר בהן ונקא, וכאן נאמר לא ינקא.												לט.
וכל עבירות שבתורה נפרעין ממנו, וכאן ממנו וממשפחתו, שנאמר: (קהלת ה') אל תתן את פיך לחטא את בשרך, ואין בשרו אלא קרובו, שנאמר: (ישעיהו נ"ח) ומבשרך לא תתעלם.												לט.
וכל עבירות שבתורה נפרעין ממנו, וכאן ממנו ומכל העולם כולו, שנאמר: (הושע ד') אלה וכחש.												לט.
ואימא: עד דעביד להו לכולהו												לט.
לא ס"ד, דכתיב: (ירמיהו כ"ג) מפני אלה אכלה הארץ, וכתיב: (הושע ד') על כן תאכל הארץ ואומלל כל יושב בה.												לט.
וכל עבירות שבתורה, אם יש לו זכות תולין לו שנים ושלשה דורות, וכאן נפרעין ממנו לאלתר, שנאמר: (זכריה ה') הוצאתיה נאם ה' צבאות ובאה אל בית הגגב ואל בית הנשבע בשמי לשקר ולנה בתוך ביתו וכלתו ואת עציו ואת אבניו												לט.
הוצאתיה - לאלתר, ובאה אל בית הגגב - זה הגגב דעת הבריות, שאין לו ממון אצל חבירו וטוענו ומשביעו, ואל בית הנשבע בשמי לשקר - כמשמעו, ולנה בתוך ביתו וכלתו ואת עציו ואת אבניו - הא למדת, דברים שאין אש ומים מכלין אותן - שבועת שקר מכלה אותן.												לט.
אם אמר איני נשבע - פוטרינן אותו מיד, ואם אמר הריני נשבע - העומדין שם אומרים זה לזה: (במדבר ט"ז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה וגו'.												לט.
וכמשביעין אותו, אומרים לו: הוי יודע, שלא על דעתך אנו משביעין אותך אלא על דעת המקום ועל דעת ב"ד. שכן מצינו במשה רבינו, כשהשביע את ישראל אמר להן: דעו, שלא על דעתכם אני משביע אתכם אלא על דעת המקום ועל דעתי, שנאמר: (דברים כ"ט) ולא אתכם לבדכם וגו'.												לט.
כי את אשר ישנו פה אין לי אלא אותן העומדין על הר סיני, דורות הבאים וגרים העתידין להתגייר מניין? ת"ל: (דברים כ"ט) ואת אשר איננו												לט.
ואין לי אלא מצוה שקיבלו עליהם מהר סיני, מצות העתידות להתחדש, כגון מקרא מגילה, מניין? ת"ל: (אסתר ט') קימו וקבלו, קיימו מה שקבלו כבר.												לט.
מאי אף היא בלשונה נאמרה?												לט.
אלו נאמרין בכל לשון: פרשת סוטה, וידוי מעשר, קריאת שמע ותפלה, וברכת המזון, ושבועת העדות ושבועת הפקדון, וקאמר נמי: שבועת הדיינים אף היא בלשונה נאמרה.	כדתנן:											לט.
אומרים לו: הוי יודע, שכל העולם כולו נודעזע בשעה שאמר הקב"ה לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא.	אמר מר:											לט.
מ"ט?												לט.
אילימא משום דאתיהב בסיני												לט.
עשר דברות נמי אתיהב												לט.
ואלא משום דחמירא												לט.
ומי חמירא?												לט.
אלו הן קלות - עשה ולא תעשה חוץ מלא תשא, חמורות - זו כריתות ומיתות ב"ד ולא תשא עמהן	והתנן:											לט.
אלא כדקתני טעמא: וכל עבירות שבתורה נאמר בהן ונקא, וכאן נאמר לא ינקא.												לט.
וכל עבירות שבתורה לא נאמר בהן לא ינקא? והכתיב: (שמות לד) ונקא לא ינקא												לט.

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוק-answer ראיה-proof
--	--

שבועות-שבועות הדינים		Talmud Navigator											א
מימרא	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לט	
ההוא מיבעי ליה לכדרכי אלעזר											!		לט.
אי אפשר לומר ונקה - שכבר נאמר לא ינקה, א"א לומר לא ינקה - שכבר נאמר ונקה הא כיצד? מנקה הוא לשבים, ואינו מנקה לשאינן שבים.	דתניא, רבי אלעזר:										!	◊	לט.
כל עבירות שבתורה נפרעין ממנו, וכאן ממנו וממשפחתו.												◊	לט.
וכל עבירות שבתורה ממשפחתו לא? והכתיב: (ויקרא כ') ושמתי אני את פני באיש ההוא ובמשפחתו												◊	לט.
אם הוא חטא, משפחתו מה חטאת? לומר לך: אין לך משפחה שיש בה מוכס שאין כולה מוכסין, ושיש בה לסטים שאין כולה לסטים, מפני שמחפין עליו	ותניא, אמר ר"ש:											◊	לט.
התם בדינא אחרינא, הכא בדינא דידיה												◊	לט.
והכרתיו אותו - מה ת"ל? לפי שנאמר ושמתי אני את פני, יכול כל המשפחה כולה בהיכרת? ת"ל: אותו, אותו בהיכרת, ולא כל המשפחה כולה בהיכרת.	כדתניא, רבי:											◊	לט.
וכל עבירות שבתורה נפרעין ממנו, וכאן ממנו ומכל העולם כולו												◊	לט.
וכל עבירות שבתורה מכל העולם לא? והכתיב: (ויקרא כ"ו) וכשלו איש באחיו - איש בעון אחיו, מלמד שכל ישראל ערבים זה בזה												◊	לט.
התם שיש בידם למחות ולא מיחו.												◊	לט:
מאי איכא בין רשעים דמשפחתו לרשעים דעלמא, בין צדיקים דמשפחתו לצדיקים דעלמא? הוא בשאר עבירות בדיניה, ורשעים דמשפחה בדין חמור, ורשעים דעלמא בדין הקל, צדיקי דהכא והכא פטירי. גבי שבועה - הוא ורשעים דמשפחה כדיניה, ורשעים דעלמא בדין חמור, וצדיקי דהכא והכא בדין הקל.												◊	לט:
אם אמר איני נשבע - פוטרין אותו מיד, ואם אמר הריני נשבע - העומדים שם אומרים זה לזה: (במדבר ט"ז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה.												◊	לט:
בשלמא ההוא דקא משתבע קאי באיסורא, אלא ההוא דקא משבע ליה אמאי?												◊	לט:
(שמות כ"ב) שבועת ה' תהיה בין שניהם - מלמד שחלה שבועה על שניהם.	כדתניא, ר"ש בן טרפון:											◊	לט:
וכשמשיבין אותו, אומרים לו: הוי יודע שלא על דעתך וכו'.												◊	לט:
למה לי למימרא ליה הכי?												◊	לט:
משום קניא דרבא.												◊	לט:
הטענה שתי כסף.												◊	לט:
כפירת טענה שתי כסף	רב:											◊	לט:
טענה עצמה שתי כסף, אפי' לא כפר אלא בפרוטה ולא הודה אלא בפרוטה - חייב.	שמואל:											◊	לט:
דיקא מתניתין כותיה דרב, וקראי כותיה דשמואל.	רבא:											◊	לט:
דיקא מתני' כותיה דרב												◊	לט:
הטענה שתי כסף וההודאה שוה פרוטה	דקתני:											◊	לט:
ואילו כפירת טענה פרוטה לא קתני												◊	לט:
ההודאה בפרוטה	ותנן נמי:											◊	לט:
ואילו כפירה בפרוטה לא קתני												◊	לט:
וקראי כותיה דשמואל, דכתיב: (שמות כ"ב) כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור, מה כלים שנים אף כסף שנים, מה כסף דבר חשוב אף כל דבר חשוב, וקאמר רחמנא: (שמות כ"ב) כי הוא זה.												◊	לט:
ורב?												◊	לט:

OHR SOMAYACH אוהר שומאך
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

שבועות לח. - מד:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוק proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות הדיינים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
שהכל דין מטבע אחת.	[רב]	!									מ.
ורבי אלעזר, לימא, מדסיפא כשמואל מתרין, רישא נמי כשמואל סבירא ליה		ז									מ.
לא, סיפא דוקא, דקתני: שהכל מין מטבע אחת, ורישא כרב או כשמואל.		!									מ.
דינר זהב זהב לי בידך, אין לך בידי אלא דינר כסף - חייב	תא שמע:			ז							מ.
טעמא דאמר ליה זהב זהב, הא סתמא - שוה קאמר ליה				ז							מ.
הכי קאמר: כל האומר דינר זהב, כאומר דינר זהב זהב דמי.	רב אשי:			!							מ.
סלע לי בידך, אין לך בידי אלא סלע חסר ב' כסף - חייב, חסר מעה - פטור.	תני רבי חיאי לסיועיה לרב:										מ.
לא שנו אלא בטענת מלוה והודאת לוה, אבל טענת מלוה והעדאת עד אחד, - אפילו לא טענו אלא בפרוטה - חייב מאי טעמא? דכתיב: (דברים י"ט) לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת, לכל עון ולכל חטאת הוא דאינו קם, אבל קם הוא לשבועה	רב נחמן בר יצחק אמר שמואל:										מ.
כל מקום ששנים מחייבין אותו ממון, עד אחד מחייבו שבועה.	ותניא:										מ.
טענו חטין ושעורין והודה לו באחד מהן - חייב.	ואמר רב נחמן אמר שמואל:										מ.
ישר	אמר לו רבי יצחק:										מ.
וכן א"ר יוחנן.	[רבי יוחנן]										מ.
מכלל דפליג עליה ר"ל?											מ.
מישהא הוה שהי ליה ושתיק ליה	איכא דאמרי:										מ.
מישתא הוה שתי ליה ושתיק ליה.	איכא דאמרי:										מ.
לימא מסייע ליה:											מ.
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	[רבנן]										מ.
מחייב	רבן גמליאל:										מ.
טעמא דטענו חטין והודה לו בשעורין, הא חטין ושעורין והודה לו באחד מהן - חייב											מ.
לא, הוא הדין דאפי' חטין ושעורין נמי פטור, והאי דקמיפלגי בחטין? להודיעך כחו דר"ג.											מ.
טענו כלים וקרקעות, הודה בכלים וכפר בקרקעות, בקרקעות וכפר בכלים - פטור, הודה במקצת קרקעות - פטור, במקצת כלים - חייב	ת"ש:										מ.
טעמא דכלים וקרקעות, דקרקע לאו בת שבועה היא, הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות - חייב											מ:
הוא הדין דאפי' כלים וכלים נמי פטור, והא דקתני כלים וקרקעות? קמ"ל, דכי הודה במקצת כלים - חייב אף על הקרקעות.											מ:
מאי קמ"ל? זוקקין											מ:
זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן	תנינא:										מ:
הא עיקר, ההיא אגב גררא נסבה.											מ:
טענו חטין ושעורין והודה לו באחת מהן - פטור.	ר' חיאי בר אבא אמר ר' יוחנן:										מ:
ישר	והאמר ר' יצחק:										מ:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוק proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות הדיינים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
וכן אמר רבי יוחנן	[רבי יוחנן]										
אמוראי נינהו אליבא דר' יוחנן.											
טענו חטין והודה לו בשעורין - פטור	ת"ש: [רבנן]										
מחייב	רבן גמליאל:										
טעמא דטענו חטין והודה לו בשעורין, הא חטין ושעורין והודה לו באחד מהן - חייב											
ה"ה דאפילו חטין ושעורין נמי פטור, והאי דקתני הכי? להודיעך כחו דרבן גמליאל.											
טענו כלים וקרקעות, והודה בכלים וכפר בקרקעות, בקרקעות וכפר בכלים - פטור, הודה במקצת קרקע - פטור, במקצת כלים - חייב	ת"ש:										
טעמא דכלים וקרקעות, דקרקע לאו בת שבועה היא, הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות - חייב											
ה"ה דאפילו כלים וכלים נמי פטור, והא קמשמע לן, דהודה במקצת כלים - חייב אף על הקרקעות.											
מאי קמ"ל? זוקקין											
זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן	תנינא:										
הא עיקר, ההיא אגב גררא נסבה.											
טענו שור והודה לו בשה, שה והודה לו בשור - פטור, טענו בשור ושה והודה לו באחד מהן - חייב	איתיביה ר' אבא בר ממל לר' חייא בר אבא:										
הא מני? רבן גמליאל היא.	א"ל: [רבי חייא בר אבא]										
אי רבן גמליאל, אפילו רישא נמן											
אלא, הא מני? אדמון היא											
ולא דחויי מדחינא לך, אלא תלמוד ערוך הוא בפיו של ר' יוחנן: הא מני? אדמון היא.											
טענו חטין וקדם והודה לו בשעורין, אם כמערים - חייב, אם במתכוין - פטור.	רב ענן אמר שמואל:										
טענו שתי מחטין והודה לו באחת מהן - חייב, לפיכך יצאו כלים למה שהן.	ואמר רב ענן אמר שמואל:										
טענו כלים ופרוטה, והודה בכלים וכפר בפרוטה - פטור, הודה בפרוטה וכפר בכלים - חייב.	רב פפא:										
חדא כרב וחדא כשמואל חדא											
כרב											
כפירת טענה שתי כסף	דאמר: [רב]										
חדא כשמואל											
טענו חטין ושעורין והודה לו באחת מהן - חייב.	דאמר: [שמואל]										
מנה לי בידך, אין לך בידי - פטור.											
ומשביעין אותו שבועת היסט מאי טעמא? חזקה אין אדם תובע אלא אם כן יש לו עליו.	רב נחמן:										
אדרבה, חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו											
אשתמוטי הוא דקא משתמיט ליה, סבר: עד דהוה לי ופרענא ליה.											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועת הדיינים		Talmud Navigator											א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא
מ:	◇									■	■														הכופר במלוה - כשר לעדות, בפקדון - פסול לעדות.
מ:	◇										■														רב חביבא מתני אסיפא:
מ:	◇											■													מנה לי בידך, אמר לו: הן, למחר אמר לו: תנהו לי, נתתיו לך - פטור
מ:	◇											■													משביעין אותו שבועת היסט.
מ:	◇											■													מאן דמתני ארישא, כל שכן אסיפא ומאן דמתני לה אסיפא, הכא הוא דאיכא דררא דממונא, אבל התם דליכא דררא דממונא - לא.
מא:													^												מאי איכא בין שבועה דאורייתא לשבועה דרבנן?
מא:	◇										!														איכא בינייהו: מיפך שבועה, בדאורייתא לא מפכינן שבועה, בדרבנן מפכינן.
מא:	◇										ז	■													בדאורייתא נמי מפכינן שבועה
מא:											ז														מאי איכא בין דאורייתא לדרבנן?
מא:	◇										!														איכא בינייהו: מיתת לנכסיה, בדאורייתא נחתין לנכסיה, בדרבנן לא נחתין לנכסיה.
מא:	◇										ז	■													בדרבנן נמי נחתין לנכסיה
מא:											ז	■	◆												מציאת חש"ו - יש בהם גזל מפני דרכי שלום
מא:											ז	■	◆												גזל גמור
מא:											ז	■													גזל גמור מדבריהם, למאי נפקא מינה? להוציאו בדיינין
מא:											ז														מאי איכא בין דאורייתא לדרבנן?
מא:	◇										!														איכא בינייהו: שכנגדו חשוד על השבועה, בדאורייתא - שכנגדו חשוד על השבועה אפכינן ליה שבועה ושמו אידך, בדרבנן - תקנתא היא, ותקנתא לתקנתא לא עבדינן.
מא:	◇										ז														ולרבנן דפליגי עליה דרבי יוסי
מא:	◇										ז	■													בדרבנן לא נחתין לנכסיה
מא:	◇										ז														מאי עבדינן ליה?
מא:	◇										!														משמתינן ליה.
מא:	◇										ז														האי נקטיה בכובסיה דנשכיה לגלימיה הוא
מא:											ז														אלא מאי עבדינן ליה?
מא:	◇										!														משמתינן ליה עד דמטי זמן נגדיה, ונגדינן ליה ושכנינן ליה.
מא:	◇											■													האי מאן דאפיק שטרא על חבריה, ואמר ליה שטרא פרוע הוא, אמרינן ליה: לאו כל כמינך, זיל שלים ואם אמר לשטבע לי, אמרינן ליה: אשתבע ליה.
מא:	◇										ז														ומה בין זה לפוגם את שטרו?
מא:	◇										!														התם אע"ג דלא טעין איהו - טענינן ליה אנו, הכא אמרינן ליה: זיל שלים ליה, ואי טעין ואמר אשתבע לי, אמרינן ליה: זיל אשתבע ליה
מא:	◇											■													ואי צורבא מרבנן הוא - לא משבעינן ליה.
מא:											ז														צורבא מרבנן משלח גלימא דאינשי?
מא:	◇											■													אלא, לא מזדקקין ליה לדיניה.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות הדיינים		Talmud Navigator												
מימרא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מנה לי בידך כו'.														מא.
המלוה את חבירו בעדים - צריך לפורעו בעדים.	רב יהודה אמר רב אסי:													מא.
כי אמריתה קמיה דשמואל, אמר לי, יכול לומר לך: פרעתוך בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדה"י.	[שמואל]													מא.
מנה לי בידך, אמר לו: הן, למחר אמר לו: תנהו לי, נתתיו לך - פטור	תנן:													מא.
והא הכא כיון דתבעיה בעדים כמאן דאזופיה בעדים דמי, וקתני: פטור, תיובתא דרב אסי														מא.
אנא כי אמרי - היכא דמעיקרא אזופיה בעדים, דלא לדידיה הימניה, הכא הא הימניה.	אמר לך רב אסי:													מא.
המלוה את חבירו בעדים - אינו צריך לפורעו בעדים, ואם אמר אל תפרעני אלא בעדים - צריך לפורעו בעדים.	רב יוסף מתני הכי, אמר רב יהודה אמר רב אסי:													מא.
כי אמריתה קמיה דשמואל, אמר לי, יכול לומר לו: פרעתוך בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדינת הים.	[שמואל]													מא.
מנה לי בידך, אמר לו: הן, אמר לו: אל תתנהו לי אלא בפני עדים, למחר אמר לו: תנהו לי, נתתיו לך - חייב, מפני שצריך ליתן לו בעדים	תנן:													מא.
תיובתא דשמואל														מא.
תנאי היא	אמר לך שמואל:													מא.
בעדים הלוייתך בעדים פרע לי - או יתן או יביא ראיה שנתן	דתניא: [ת"ק]													מא.
יכול לומר לו: פרעתוך בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדינת הים.	רבי יהודה בן בתירא:													מא.
ממאי דבשעת הלואה קאי? דלמא בשעת תביעה קאי, והכי קאמר ליה: לאו בעדים הלוייתך? בעדים היה לך לפורעני, אבל בשעת הלואה - דברי הכל חייב.	פריך רב אחא:													מא.
הלכתא: המלוה את חבירו בעדים - צריך לפורעו בעדים	רב פפי משמיה דרבא:													מא.
המלוה את חבירו בעדים - אין צריך לפורעו בעדים, ואם אמר אל תפרעני אלא בעדים - צריך לפורעו בעדים, ואם אמר לו פרעתוך בפני פלוני ופלוני והלכו להם למדינת הים - נאמן.	רב פפא משמיה דרבא:													מא.
(סימן: ראו"ב ושמעון"ן דתנ"ו הלכתא"א יזפ"י ופר"ע פלוני ופלוני עפצ"י סטרא"י בהימנות"א כבי תרי)														מא.
ההוא דא"ל לחבריה: כי פרעתין - פרעין לי באפי ראובן ושמעון, אזל ופרעיה באפי תרי מעלמא														מא.
באפי בי תרי אמר ליה, באפי בי תרי פרעיה.	אביי:													מא.
להכי קאמר ליה באפי ראובן ושמעון, כי היכי דלא נדחיה.	אמר ליה רבא:													מא.
ההוא דאמר ליה לחבריה: כי פרעת לי - פרעין לי באפי בי תרי דתנו הלכתא, אזל ופרעיה בין דיליה לדיליה, איתניסו הנך זוזי אתא לקמיה דרב נחמן, א"ל: אין, קבולי קבלתינהו מיניה דרך פקדון, ואמינא: ליהוי גבאי פקדון, עד דמתרמו בי תרי דתנו הלכתא ומקיים תנאיה														מא.
כיון דקא מודית דודאי שקלתינהו מיניה - פרעון מעליא הוי, אי אמרת לקיומי תנאיה - זיל איתנינהו, דהא אנא ורב ששת דתנינא הלכתא וספרא וספרי ותוספתא וכולא גמרא.	א"ל: [רב נחמן]													מא.
ההוא דאמר ליה לחבריה: הב לי מאה זוזי דאזיפתך, אמר ליה: לא היו דברים מעולם, אזל אייתי סהדי דאזופיה ופרעיה														מא.
מאי ניבעוד? אינהו אמרי אזופיה, אינהו אמרי פרעיה.	אביי:													מא.
כל האומר לא לוית, כאומר לא פרעתי דמי.	רבא:													מא.
ההוא דאמר ליה לחבריה: הב לי מאה זוזי דמסיקנא בך, א"ל: לא פרעתוך בפני פלוני ופלוני? אתו פלוני ופלוני אמרי: לא היו דברים מעולם														מא.
החזוק כפרן	סבר רב ששת למימר:													מא.
כל מילתא דלא רמיא עליה דאינש - לאו אדעתיה.	אמר ליה רבא:													מא.

OHR SOMAYACH אוהר שומאך
TANENBAUM COLLEGE
www.ohr.edu

שבועות לח. - מד:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות הדיינים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
פעמים שאדם נשבע על טענת עצמו, כיצד? אמר לו מנה לאביך בידי והאכלתיו פרס - הרי זה נשבע, וזה שנשבע על טענת עצמו	דתניא, רבי אליעזר בן יעקב:								!	■	◆
אינו אלא כמשיב אבידה ופטור.	חכמים:								!	■	◆
ור' אליעזר בן יעקב לית ליה משיב אבידה פטור?									!		◆
בשטענו קטן.	רב:								!		◆
קטן, והאמרת: אין נשבעין על טענת חרש שוטה וקטן									!		◆
לעולם גדול, ואמאי קרו ליה קטן? דלגבי מילי דאבוה קטן הוא.									!		◆
אי הכי, טענת עצמו, טענת אחרים היא									!		◆
טענת אחרים והודאת עצמו.									!		◆
כולהו נמי טענת אחרים והודאת עצמו נינהן									!		◆
אלא בדרכה קמפלגי									!		◆
מפני מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה ישבע? חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו, והאי בכולי' בעי דליכפריה, והאי כפריה - משום דאינו מעיז פניו בפני בעל חובו, ובכוליה בעי דלודי ליה, והאי דלא אודי ליה - אישתמוטי הוא דקא משתמיט מיניה, סבר: עד דהוי לי זוזי ופרענא ליה, ורחמנא אמר: רמי שבועה עילויה כי היכי דלודי ליה בכוליה	דאמר רבה:								!	■	◆
לא שנא בו ולא שנא בבנו אינו מעיז, והלכך - לאו משיב אבידה הוא	ר' אליעזר בן יעקב סבר:								!	■	◆
בפניו הוא דאינו מעיז, אבל בפני בנו מעיז, ומדלא מעיז - משיב אבידה הוא.	ורבנן סברי:								!	■	◆
מי מצית מוקמת לה כרבי אליעזר בן יעקב?									!		◆
מנה לאבא בידך, אין לך בידי אלא חמשים דינר - פטור, מפני שמשביב אבידה הוא	הא קתני רישא:								!	■	◆
התם דלא אמר ברי לי, הכא דאמר ברי לי.									!		◆
לקטן - ליפרע מנכסי קטן, להקדש - ליפרע מנכסי הקדש.	שמואל:								!		◆
לקטן ליפרע מנכסי קטן									!		◆
מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה	תנינא:								!	■	◆
תרתי למה ליה?									!		◆
הא קמשמע לך, כדאביי קשישא									!		◆
יתומין שאמרו - גדולים, ואין צריך לומר קטנים, בין לשבועה בין לזיבורית.	דתני אביי קשישא:								!	■	◆
להקדש ליפרע מנכסי הקדש									!		◆
מנכסים משועבדים לא יפרעו אלא בשבועה	תנינא:								!	■	◆
ומה לי משועבדים להדיוט ומה לי משועבדים לגבוה									!		◆
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הדיוט הוא דאדם עושה קנוניא על הדיוט, אבל הקדש דאין אדם עושה קנוניא על הקדש, קא משמע לך.									!		◆
שכיב מרע שהקדיש כל נכסיו ואמר מנה לפלוני בידי - נאמן, חזקה אין אדם עושה קנוניא על הקדש	והאמר רב הונא:								!	■	◆
ה"מ שכיב מרע, דאין אדם חוטא ולא לו, אבל גבי בריא ודאי חיישינן.	אמרי:								!		◆

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות הדיינים		Talmud Navigator													מב
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ	
ואלו דברים שאין נשבעין עליהן: העבדים, והשטרות, והקרקעות, וההקדשות, אין בהן תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה וחמשה, שומר חנם אינו נשבע, נושא שכר אינו משלם															מב:
קדשים שחייב באחריותן - נשבעין עליהן, ושאין חייב באחריותן - אין נשבעין עליהן.	רבי שמעון:														מב:
יש דברים שהן בקרקע ואין בקרקע, ואין חכמים מודים לו.	רבי מאיר:														מב:
כיצד?															מב:
עשר גפנים טעונות מסרתי לך, והלה אומר: אינן אלא חמש - רבי מאיר מחייב שבועה	[רבי מאיר]														מב:
כל המחובר לקרקע הרי הוא בקרקע.	חכמים:														מב:
אין נשבעין אלא על דבר שבמדה, ושבמשקל, ושבמנין. כיצד? בית מלא מסרתי לך, וכיס מלא מסרתי לך, והלה אומר: איני יודע, אלא מה שהנחת אתה נוטל - פטור, זה אומר עד הזיוז וזה אומר עד החלוקן - חייב.															מב:
תשלומי כפל מנלן?															מב:
(שמות כ"ב) על כל דבר פשע - כלל, על שור ועל חמור ועל שה ועל שלמה - פרט, על כל אבדה - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המטלטל וגופו ממון, יצאו קרקעות - שאין מטלטלין, יצאו עבדים - שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות - שאין גופן ממון, הקדש - רעהו כתיב.	דתנו רבנן:														מב:
ולא ארבעה וחמשה.															מב:
מ"ט?															מב:
תשלומי ארבעה וחמשה אמר רחמנא, ולא תשלומי שלשה וארבעה.															מב:
שומר חנם אינו נשבע.															מב:
מנא הני מילי?															מב:
(שמות כב) כי יתן איש אל רעהו - כלל, כסף או כלים - פרט, לשמור - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המטלטל וגופו ממון, יצאו קרקעות - שאין מטלטלין, יצאו עבדים - שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות - שאף על פי שמטלטלין אין גופן ממון, הקדש - רעהו כתיב.	דתנו רבנן:														מב:
נושא שכר אינו משלם.															מב:
מנלן?															מב:
(שמות כב) כי יתן איש אל רעהו - כלל, חמור או שור או שה - פרט, וכל בהמה לשמור - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל כול' עד הקדש - רעהו כתיב.	דתנו רבנן:														מב:
יש דברים שהן בקרקע ואין בקרקע כו'.	רבי מאיר:														מב:
מכלל דרבי מאיר סבר: כל המחובר לקרקע אינו בקרקע, אדמיפלגי בטענות ליפלאי בסרוקות															מב:
הכא בענבים עומדות להבצר קמיפלגי	רבי יוסי ברבי חנינא:														מב:
כבצורות דמיין	דרבי מאיר סבר:														מב:
לא כבצורות דמיין.	ורבנן סברי:														מב:
אין נשבעין אלא על דבר שבמדה ושבמשקל כו'.															מב:
לא שנו אלא דאמר ליה בית סתם, אבל אמר ליה בית זה מלא - ידיעא טענתיה.	אביי:														מב:
אי הכי, אדתני סיפא:	א"ל רבא:														מב:

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועת הדיינים		Talmud Navigator														
מימרא		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מג	
זה אומר עד הזיו וזה אומר עד החלון - חייב	[סיפא]															מג
ליפלוג וליתני בדידה: במה דברים אמורים - בבית מלא, אבל בית זה מלא - חייב																מג
לעולם אינו חייב - עד שיטענו בדבר שבמדה ובמשקל ושבמנין, ויודה לו בדבר שבמדה ובמשקל ושבמנין.	אלא אמר רבא:															מג
כור תבואה לי בידך, והלה אומר אין לך בידי - פטור. מנורה גדולה יש לי בידך, אין לך בידי אלא מנורה קטנה - פטור. אזור גדולה יש לי בידך, אין לך בידי אלא אזור קטנה - פטור. אבל אמר לו כור תבואה יש לי בידך, והלה אומר אין לך בידי אלא לתך - חייב מנורה בת עשר ליטרין יש לי בידך, אין לך בידי אלא בת חמש ליטרין - חייב כללו של דבר: לעולם אינו חייב - עד שיטענו בדבר שבמדה ובמשקל ושבמנין, ויודה לו בדבר שבמדה ובמשקל ושבמנין.	תניא כוותיה דרבא:															מג
כללו של דבר לאתויי מאי? לאו לאתויי בית זה מלא.																מג
ומאי שנא מנורה גדולה ומנורה קטנה?																מג
מה שטענו לא הודה לו ומה שהודה לו לא טענו																מג
אי הכי, בת עשר בת חמש נמי - מה שטענו לא הודה לו ומה שהודה לו לא טענו																מג
הכא במנורה של חליות עסקינן, דקא מודה ליה מינה.	רבי שמואל בר רב יצחק:															מג
אי הכי, אזור נמי - ניתני ולוקמי בדלייפי אלא דלייפי לא קתני, הכא נמי בשל חליות לא קתני																מג
שאני מנורה, הואיל ויכול לגוררה ולהעמידה על חמש ליטרין.	אלא אמר ר' אבא בר ממל:															מג
המלוה את חבירו על המשכון ואבד המשכון, אמר לו: סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו וסלע היה שוה - פטור.																מג
סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו ושלשה דינרים היה שוה - חייב.																מג
סלע הלוייתני עליו ושתיים היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו וסלע היה שוה - פטור.																מג
סלע הלוייתני עליו ושתיים היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתך עליו וחמשה דינרים היה שוה - חייב.																מג
ומי נשבע? מי שהפקדון אצלו, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון.																מג
אהיאי?																מג
אילימא אסיפא																מג
ותיפוק ליה דשבועה גבי מלוה																מג
ארישא.	שמואל:															מג
ארישא.	וכן אמר רבי חייא בר רב:															מג
ארישא.	וכן א"ר יוחנן:															מג
מאי רישא?																מג
סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתני עליו ושלשה דינרין היה שוה - חייב, דשבועה גבי ליה, ושקלוה רבנן מלוה ושדויה אמלוה.	סיפא דרישא:															מג
והשתא דאמר רב אשי, דקיימא לן: זה נשבע שאינה ברשותו וזה נשבע כמה שוה	[רב אשי]															מג
הכי קאמר: מי נשבע תחלה? מי שהפקדון אצלו, שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון.																מג
האי מאן דאזופיה אלפא זוזי לחבריה ומשכן ליה קתא דמגלא, אבד קתא דמגלא - אבד אלפא זוזי, אבל תרתי קתאני לא	שמואל:															מג

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה מקרא-key:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

שבועות-שבועות הדינים		Talmud Navigator										א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא
אפי' תרתי קתא, אבד חדא - אבד חמש מאה, אבד אידך - אבד כוליה, אבל קתא ונסכא לא	רב נחמן:																							
אפילו קתא ונסכא, אבד נסכא - אבד פלגא, אבד קתא - אבד כוליה.	נהרדעי:																							
סלע הלוייתך עליו ושקל היה שוה, והלה אומר: לא כי, אלא סלע הלוייתי עליו ושלשה דינרין היה שוה - חייב	תנן:																							
לימא ליה: הא קבילתה																								
מתניתין בדפריש, שמואל בדלא פריש.																								
לימא כתנאי:																								
המלוה את חבריו על המשכון ואבד המשכון - ישבע ויטול את מעותיו, דברי רבי אליעזר	[רבי אליעזר]																							
יכול הוא שיאמר לו: כלום הלוייתי אלא על המשכון, אבד המשכון אבדו מעותיך	רבי עקיבא:																							
אבל המלוה אלף זוז בשטר והניח משכון בידו, דברי הכל - אבד המשכון אבדו מעותיו	[דברי הכל]																							
היכי דמי?																								
אי דשוי שיעור זוזי																								
מאי טעמיה דרבי אליעזר?																								
אלא לאו בדלא שוי שיעור זוזי, ובדשמואל קא מיפלגי																								
לא, בדלא שוי - כ"ע לית להו דשמואל																								
והכא בדשוי שיעור זוזי, ובדרי יצחק קא מיפלגי																								
מנין לבעל חוב שקונה משכון? שנאמר: (דברים כ"ד) ולך תהיה צדקה, אם אינו קונה משכון - צדקה מנין לו? מכאן לבעל חוב שקונה משכון.	דאמר רבי יצחק:																							
לימא, דרבי יצחק תנאי היא																								
ותיסברא? אימר דאמר רבי יצחק - שמשכנו שלא בשעת הלואה, משכנו בשעת הלואה מי אמר?																								
אלא, משכנו שלא בשעת הלואה - כולי עלמא לא פליגי דאית להו דרבי יצחק, והכא במשכנו בשעת הלואה, ובשומר אבדה קמיפלגי																								
שומר אבדה - רבה אמר: כשומר חנם	דאיתמר: [רבה]																							
כשומר שכר דמי.	רב יוסף:																							
לימא, דרב יוסף תנאי היא																								
לא, בשומר אבדה - דכולי עלמא אית להו דרב יוסף, והכא במלוה צריך למשכון קא מיפלגי																								
מצוה קא עביד	מר סבר: [רבי עקיבא]																							
לאו מצוה קא עביד.	ומר סבר: [רבי אליעזר]																							
לימא כתנאי:																								
המלוה את חבריו על המשכון ונכנסה שמיטה, אף על פי שאינו שוה אלא פלגא - אינו משמט, דברי רבן שמעון בן גמליאל	[רבן שמעון בן גמליאל]																							
אם היה משכנו כנגד חובו - אינו משמט, ואם לאו - משמט	רבי יהודה הנשיא:																							
מאי אינו משמט דקאמר תנא קמא?																								

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O מקרא-key:	statement-מימרא ■ challenge-קושיא & question-שאלה ^ answer-! תירוק proof-ראיה ■
---	--

Talmud Navigator													שבועות-שבועת הדיינים		
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	מימרא			
מד:			ז		!							אילימא כנגדו			
	מד:		ז					ז				מכלל דרבי יהודה הנשיא סבר: כנגדו נמי משמט, אלא אמאי תפיס משכון?			
		מד:	◇	ז									אלא לאו כנגד כולו, ובדשמואל קא מיפלג?		
			מד:	◇		!								לא, לעולם כנגדו, ובהא קמיפלגי:	
				מד:	◇		!	■					תנא קמא סבר:	כנגדו	
					מד:	◇		!	■					רבי יהודה הנשיא סבר:	כנגדו נמי משמט, ודקא אמרת: למאי תפיס ליה משכון? לזכרון דברים בעלמא.
							◇								